

Най-скжпото.

— Дай ми най-скжпото си, и азъ ще те изцѣря, казала добрата *Фея* на ранената птичка, която лежала сама на пустия морски брѣгъ и умирала. Кръвта на едри капки капала отъ ранитѣ на гърдитѣ ѝ и падала на бѣлия пѣськъ, като отнасяла живота изъ мжничкото тѣло, което почнало вече дѣ изстива.

— Най-скжпото—това е, разбира се, животътъ, помислила птичката. Но трѣбва ли добрата *Фея* да вземе отъ мене живота, който сама ми дава? Добрата *Фея*, навѣрно, се шегува.

И като обърнала къмъ нея гаснѣющитѣ си очи, птичката прошепнала:

— Добрѣ, лѣкувай! Ще ти дамъ най-скжпото си. *Феята* допрѣла своята магическа пржчка до нейната раничка, — раната заздравѣла, и птичката радостно трепнала жива и здрава.

— А сега дай ми крилѣтѣ си! казала *Феята*.

— Не! отговорила птичката разтреперана, — не! за нищо на свѣта не ги давамъ!

— Нимѧ тѣ не сж най-скжпото за тебе?

— Затуй азъ не мога да ти ги дамъ! — тихо прошепнала птичката. Направи по-добрѣ, щото азъ да умра. По-добрѣ да не живѣя, безъ да лета.

— Лети, казала *Феята*, азъ не искамъ твоята смъртъ. Но помни, че най-скжпото е по-скжпо отъ живота.